

ikke tilsige mit Partis Støtte til Lovforslagets Gennemførelse“, og senere: „Vi kan i Øjeblikket ikke finde, at det er forsvarligt at gaa til en saadan Ydelse ogsaa for det kommende Aar, og kan derfor ikke anbefale Lovforslaget til Vedtagelse her i Tinget“. Naar der fra to Partiers Side fremkommer et saa absolut Nej, vil det naturligvis være ganske meningsløst at nedsætte Udvalg.

Det ærede Medlem gør gældende, at de danske Husmænd vilde være glade, om de kunde nøjes med samme Afdrag i deres Indtægter som Aldersrentenyderne. Ja, men det kan man ikke sammenligne, der er Forskel paa en Husmands Indtægt, selv om den er aldrig saa ringe, og saa en Indtægt, hvormed man lige kan komme gennem Livet, og det sidste er Tilfældet for Aldersrentenyderens Vedkommende, han har ikke Raad til at afgive mere, end der i Forvejen er fastsat i Loven, nemlig Afslaget i Dyrtidstillæg.

Til det ærede Medlem Hr. Vesterager, der ønsker at faa at vide i Forvejen, hvad Lovforslagene koster, vil jeg sige, at her har han et Lovforslag, hvor man i Forvejen ved, hvad det vil komme til at koste, der er nemlig sat et Maksimum for Statens Tilskud, saa her synes jeg, det ærede Medlem kunde overvinde sine Betænkeligheder.

Indenrigsministeren (Hauge): Det ærede Medlem Hr. Hedegaard har gentagne Gange gjort nogle Bemærkninger om Aldersrentelovens § 5. For at forebygge enhver Misforstaaelse vil jeg tillade mig at gøre nogle Bemærkninger til det, det ærede Medlem Hr. Hedegaard her har sagt, nemlig at det skulde være muligt i Henhold til Aldersrentelovens § 5 i al Almindelighed at komme de gamle til Hjælp, saaledes at naar man blot har § 5 og anvender den, saa behøver man slet ikke nogen Brændselslov. Dertil vil jeg sige, at det er en saa fuldkommen urigtig Betragtning som overhovedet muligt. Det kan ikke nytte noget at henvise de gamle til § 5 i Aldersrenteloven, naar Talen er om, at de skal have Brændsel. Det, som § 5 giver Mulighed for, det er at yde Hjælp i Sygdomstilfælde. Der staar: „I fornødent Fald kan Kommunalbestyrelsen udover det faste Beløb i Sygdomstilfælde, naar der foreligger Indstilling fra en Læge, tilstaa Hospitalsbehandling, Medicin, Bandedager, kunstige Lemmer og lignende Ydelser samt lønnet Sygepleje i Hjemmet.“ Nu vil det ærede Medlem da vel ikke paa-

staa, at Brændsel er en Art Medicin, som man kan faa Recept paa hos Lægen. Jeg vil ydermere advare imod, at man i nogen Maade anviser Kommunerne ad en Omvej at naa til det, som Loven i Virkeligheden ikke giver Hjemmel til. Det fører til, at nogle Kommuner ikke vil refundere andre den Udgift, de har haft; og jeg kan gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at der findes allerede nu Vanskeligheder dette Forhold vedrørende, idet enkelte Kommuner nægter at refundere efter samme Paragrafs Stykke om Ydelsen af et Tillæg paa 25 pCt. Jeg vil advare imod, at man giver Kommunerne Anvisning paa at anvende § 5 paa en Maade, der er i fuldkommen Modstrid med det, Loven i Virkeligheden indeholder. Derfor maa jeg bestemt protestere mod, at det ærede Medlem Gang paa Gang som Undskyldning for sin Optræden — at han nægter at yde de gamle Brændselshjælp efter det forelagte Forslag — henviser til, at Kommunerne kan yde Aldersrentenyderne Brændselshjælp. Det kan Kommunerne ikke. Nu sagde det ærede Medlem Hr. Hedegaard, at man maatte ikke blot fæste Opmærksomheden paa, at Kommunerne var frit stillede og selv kunde bestemme, om de vilde yde Brændselshjælp eller ikke; for der var en Refusionsbestemmelse, og saa kunde Kommunerne blive tvunget til at yde Brændselshjælp ved, at en anden Kommune havde ydet denne Hjælp og derved tvunget vedkommende Kommune til at give Refusion. Hertil maa jeg sige, at saaledes som de interkommunale Refusionsbestemmelser virker, kommer dette ikke til at spille nogen Rolle, i alt Fald ikke nogen afgørende Rolle. Det er givet, at taget under eet er Kommunerne frit stillede; det er dem, der bestemmer, om Loven skal anvendes eller ikke. Det, det ærede Medlem og hans Parti nu vil, er at forhindre Kommunerne i at være frit stillede; de maa ikke, hvor de skønner det nødvendigt, yde Brændselshjælp til de gamle. Nu undskylder det ærede Medlem sig med, at han ikke har faaet de fornødne Oplysninger; det er ikke talmæssigt dokumenteret, siger det ærede Medlem, at de gamle ikke kan undvære en Brændselshjælp. Hvis det ærede Medlem ønsker Oplysninger af hvilken som helst Art, og hvis de kan skaffes til Veje, skal han faa dem; men det ærede Medlem har ikke mig bekendt stillet Krav om at faa Oplysninger, og han har heller ikke foreslaaet Udvalg for at faa Oplysninger. Det, det ærede Medlem har gjort, er, at han pure har af-